

שבת פרק שני כו.

* והיא חמתא, דהוה סניאה לה לכלתה.
 אמרה לה: זיל איקשיט במשחא
 דאפרסמא, אזלא איקשיט. פי אתאי,
 אמרה לה: זיל, אתלי שרגא. אזלא, אתלא
 שרגא, אינפח בה נורא, ואכלתה.

שהיא מעוזן של ישראל. אותו הקישוט החיצוני, המלא את כל
 הנימוס וההליכה החיצונית ע"פ יפפותו של יפת במדה נפרזה
 יותר מדאי, בדרכים כאלה שעלולים הם להביא תקלה, הם רק
 הכנה להשתתה הבאה אח"כ. אחרי העצה של הקישוט החיצוני
 הלקוח כולו מדרכי העמים הרחוקים מאד מהליכות חיינו
 הפנימיים, הנה תבא ההסתה לעשות עיקר יסודי ג"כ חכמת
 העמים וספרותם, הנובעת מבאר נכריה. וכשמתקבץ יחד הנימוס
 החיצוני, שהוא כולו שלא לישראל ותורתו, עם אותו האור הזר,
 אש זרה, השורף בחומו ובנטייתו כל רגשי קודש, עלול הוא
 לשורף כל מועדי אל בארץ. ע"כ בזהירות גדולה ויתירה צריך
 שיוקח כפי הצורך הראוי מה שיראה ע"פ תורת אמת לקרב איזה
 ענינים מהדברים החיצוניים, בלא להשען על היועצים לפי
 דרכם החפצים בשריפת נשמה הישראלית, האומרים כהחיא
 חמתא, זיל איקשיט נפשיך, ואח"כ איתלי נורא, אבל מה
 נוראה היא האחרית, אשרי שומר נפשו ונוצר דרכו.

מה שיש בפרט, יש בכלל, שונאים בנפש
 הנראים כאוהבים, המיעצים עצות כלליות לכלל האומה
 הישראלית, שסוף העצות הרעות הללו להבעיר אש במחנה
 ישראל, להבעיר כל קודש. בתחילה הנה העצה של הקישוט
 החיצוני הנפרז בעצמו אינה רעה כ"כ, אבל כמה עלולה היא
 להסיע את הלב מהטהרה הפנימית, מקדושת התורה והמצוות

אין אדם שגורל עם סגור סגור

ואמאי קרו ליה, "ראש המדברים בכל מקום"? דיתבי רבי יהודה,
 ורבי יוסי, ורבי שמעון, ויתבי יהודה בן גרים גביהו. פתח רבי יהודה
 ואמר: כמה נאים מעשיהם של אמה זו - תקנו שוקים, תקנו גשרים,
 תקנו מרחצאות. רבי יוסי שתק. בענה רבי שמעון [בן יוחאי] ואמר:
 כל מה שתקנו - ב לא תקנו אלא לערף עצמן. תקנו שוקים - להושיב
 בהם זונות, מרחצאות - לעדן בהם עצמן, גשרים - לטל מהם מכסים.

אם עכ

כא ויברח הוא וכל אשר לו

ויקם ויעבר את הנהר וישם את פניו הר הגלעד:
 ויגד ללבו ביום השלישי כי ברח יעקב: ויקח
 את אחיו עמו וירדה אחריו דרך שבעת ימים
 ידבק אתו בהר הגלעד: ויבא אלהים אל לבן
 הארמי בחלום הלילה ויאמר לו השמר לך
 ואל תדבר עם יעקב מפוב עד דע: וישג לבן
 את יעקב ויעקב תקע את אהלו בהר ולבן תקע

שכל

אלה ראה יעקב אבינו, הכולל את כל השלימות ואוגדם יחד
 להשריש בשכם שהוא נגד הפרצה שהיתה עתידה שם בחלוקת
 מלכות בית דוד, מפני מיעוט ההכנה להבין איך אפשר שתתאים
 השלימות החמרית והחברתית עם השלימות המוסרית והעיונית.
 אבל יעקב איש תם, רק הוא בא שלם. ומעשה אבות סימן
 לבנים! ולאגד את כל כשרון יחדיו, להיות בחוברת לקדש שם
 השי"ת ששמו שלום², "והקדישו את קדוש יעקב ואת אלהי
 ישראל יעריצו"³.

אם

אם עכ